mite, kui aga neid, mil rahwas kõrtsis häästi wiina jõi, käratses ja hüppas; nõnda iseäranis suured laadapääwad olid temale kõige ülemad pühad, kõrtsi tuba oli tema kirik, raha tema Jumal, wiin tema õnnetooja, see aitas teda ta Jumalat käte saada. Aga kuda peaks kül niisuguse hingega lugu olema, kui teda sestsinatsest ihust lahutata? mis abi saab ta siis oma Jumalast ja õnnetoojast? Wiin on tõest üks imelik õnnetooja, ta rõhub wiimaks oma kummardajaid ja saadab neid hukka. Kurje inimesi ja asju on maailmas, ja mitu wõtawad neid wastu, nagu saaksid neist õnnistust, aga kui arwawad oma õnne täis olewa, siis tuleb äkitselt hirmus ots käte. Olid tuhande kahekса saa aasta eest kaa ligi 60 meest, kes ennast ütlesid Messiase olewa, ja ommeti oli üks ainus aga õige ja Jumalast saadetud Õnnistegija: see kellest Püha Kiri tunnistab.

Pitka Tanielit olete Tallinnas kül näinud, rahwas nimetas teda enne „hobuse kõõnijaks" — aga nüüd ta on teine inimene. Kui ta muidu kõrtsitupa astus, pidid kõik silmad tema peale waatama, ei mite et tema silmnägu nõnda hirmus oli — ilus ta kül ei olnud, sest et ta pea aegu igapääw joobnud oli, — waid seepärast, et ta ika wandus ja sõimas. Seekord waatasid jälle

kõik tema peale; oh ime, ta ei tulnud mite wanal wiisil. Täna ta näitas nagu rõhutud nüür, mis iga silmapilk tahab maha langeta. Muidu ta kolistas mööda tuba, piits peus pahandas teisi, tegi tüli — nüüd tuli tasaste ja istus kohe teise nurka maha, palus leent ja silku, mite õlut ega wiina, ohkas raskeste, pühkis tolmu ja muda silmist ära — lühidelt öelda, ta oli hoopis teine inimene, kui endine kuri Taniel. Kõrtsitüdruk, Mari nimi, hakkaja ja ilus noor tütarlaps waatas imeteledes tema silmi ja küsis: „Taniel, Taniel, tuled sa lõukoera- wõi muda-august — mis ime on sinuga sündinud?" — „Tanielile wõib kül üks imelik asi sündinud olla, ta ei ole ial nõnda olnud kui täna näha! — ütles tallipois, — mina isegi ei tea, mis hääl see oli, mis mind praegu hüüdis ja käskis hoostele poole matti kaeru anda; ei inimesel wõi niisugune hääl olla!" Taniel kuulas, nina kärsus ja mokad wiltu, ohkas ueste ja ütles: „wõi ta käskis hoostele häästi kaeru anda, et anna siis kakskorda enam kui muidu, ja kui weel enam tahawad, siis anna weel. Kui ma aga oma hinge tema käest peastan, siis ei ole kaerast lugupidamist!" Tulise näljaga hakkas ta nüüd oma leent sõõma, aga seda enam ta sõi, seda enam kaa ohkas ja winggerdas, nagu saaks ta nüüd

Eesti-ma rahwa Kalender 1861, lk. 24